

отъ всичкыты преественны дарбы на Божіата благодать: нъ ұвар-
дуютъ ұ себе си ұпазены всичкыты естественны дарбы. Цѣлы оста-
ватъ всичкыты патъ тѣлесны чѣства: и слѣшаніето, и вижданіето,
и вкшаваніето, и обонаніето, и осазаніето. Цѣлы оставатъ и триты
дѣшевны силы: ұмзтъ, волата, и паматьта. Ъ най-много по-живы, и
взнкашныты тѣлесны чюства, и внзтрешныты дѣшевны силы: да бы
страдали тѣи по-вече, и да бы знамли по-много, зацо страдайтъ. Отъ
това истото сѣ ражда свѣршенното страданіе, което е истинната мѣка.

И тѣи първото копіе, което ұранѣва въ памать-тѣ онава, цю сѣ
мѣчи, е живото напомяваніе на преминѣла животъ, напомяваніе
(ахъ!) горчиво, което произкожда прегорчивото раскаиваніе. О дано
тоѣ прекраткый нашъ животъ, който ұвѣнѣва като цѣтѣтъ, и исчезнѣ-
ва като свѣткавица: както преминѣва край очиты ны, така да из-
лѣзнеше и изъ ұма ни! па и както сѣ лишѣвамы отъ да сѣ насла-
ждавамы сѣ свѣтовныты сласти, така да сѣ лишѣхме и отъ памать-
та имъ! Нъ цюто е было, то не е възможно да стане, като че не е
было: па и цюто е было, то е было въ времето си, и заминѣло, и
сѣ времето сѣ свѣршило. Станѣло сѣ продлѣжава по-далечъ отъ вре-
мето, и остава вѣчно. Всичкыты свѣтовны наслаженіѣ, като че сѣ
нѣкои сладкы, нъ вредителны їастіѣ, които ұсладѣватъ вѣдса само за
часъ, нъ оставатъ сѣ волѣсть безъ да сѣ смелѣтъ въ стомаха. Тѣ
преминѣватъ за часъ, и ұсладѣватъ чюството, нъ оставатъ вѣчно, и
мѣчатъ памать-тѣ. На врѣмѣ, помѣнѣва великый Басилій, ұсла-
ждѣютъ вѣшѣющаго, послѣдѣ же горчѣе жѣлчи творѣтъ
воздѣніѣ. Минѣлатъ животъ остава всичкіатъ настоѣщъ въ па-
мать-тѣ на оногова, цю сѣ мѣчи, и мѣ представѣва двѣ лица: отъ
едното сѣ види тѣрдѣ вѣсъ, а отъ дрѣгото тѣрдѣ длѣзгъ. И как-
то зрительната трѣба (телескопѣтъ) отъ единѣ край показѣва срѣцпо-
ложеныты мѣста, голѣмы, а отъ дрѣгіѣ край малкы: така и онаѣ
памать, цю сѣ мѣчи, отъ една страна, кога сравнава земніѣ жи-
вотъ сѣ безкрайнѣ вѣкъ адскый, то го вижда много вѣсъ, за еднѣ
само минѣтъ, за ницо. Ъкѣ дѣнь вчѣрѣшнѣй, ѣ же мѣмо ѣде
(1). И тѣка колко сѣ мѣчи, като размышѣва това, че за една тол-
ко кратка вещь, е намѣрилъ еднѣ только длѣговременнѣ мѣкѣ? отъ
дрѣга страна, кога го сравнава сѣ времето, то го вижда еднѣ мно-

(1) Псал. 89, ст. 4.